

Тетяна Вожиєвська: Знову наснилось Морочне

Скільки їх, вихідців із нашого синьоокого краю, білокрилими птицями розлетілось по світу широкому! Хіба можна нині злічити оте поліське земляцтво?! Напевне, що ні.

Та кожен один, хто далеко, хто близько - пам'ятає свої витоки. Й хоча б зрідка, та пристає до отчих берегів. А ще бачить вотчину свого дитинства у снах. Як ото кандидат психологічних наук, доцент, старший викладач кафедри загальної і соціальної психології Псковського державного педагогічного університету, декан факультету підвищення кваліфікації, вчений секретар Вченої Ради університету, член Російського філософського товариства, ветеран праці Тетяна Іванівна Вожиєвська.

У Морочному господаровитих, працелюбних людей - Івана і Лідію Вожиєвських, їх щирих і привітних донечок Тетянку та Наталю пам'ятають дуже добре. Хоча вже поминуло понад два десятки літ, як, шукаючи притулку після страшної техногенної катастрофи на Чорнобильській АЕС, сім'я переселилась в Псковську область Російської Федерації. Людей, які викликають лиш позитивні емоції, особливі світлі спогади - забути тяжко. Недивно, що образ школярки Тетяни Вожиєвської породжує у її друзів-однокурсників лиш теплі спогади.

Вона була уособленням позитиву. Акуратна, старанна в усьому. Її жага знань не викликала кепкувань чи глумливих поглядів. Навпаки, дівчатка прагнули хоч крапельку бути подібними на Таню. Любили подружки бувати й в домі

аспірантуру Ленінградського державного університету ім. Пушкіна, зуміла захистити дисертацію, отримати вчену ступінь кандидата психологічних наук й отримати вчене звання доцент. Своє становлення в обласному російському місті розпочинала з посади вчителя молодших класів. Далі - методист Псковського обласного інституту підвищення кваліфікації працівників освіти, замісник декана по навчальній частині Псковського державного педагогічного університету (ПДПУ), декан підвищення кваліфікації ПДПУ, начальник управління додаткової освіти ПДПУ, вчений секретар Вченої Ради університету. Нині Тетяна Іванівна викладає дисципліни із загальної психології та соціальної психології, веде спецкурси "Психологія інтелекту", "Психологія грошей", "Мотивація

час, аби дати розраду душі. Уже 5 років Тетяна Іванівна незмінна учасниця ансамблю російських народних інструментів "Лад", який діє при університеті. Тож і понині не розлучається зі своїм улюбленим баяном. Й на сцені чувається завжди вільно та невимушено. Певне, вона могла б підписатись під словами Георгія Івановича - героя О.Баталова із кінофільму "Москва сльозам не вірить": "Я люблю робити в своєму житті те, що я люблю. А не те, що модно, престижно чи необхідно". З такою ж любов'ю вона захоплюється й кулінарною справою. Це заняття теж родом з її дитинства. Ще зовсім малою любила щось виготовляти на кухні. Тепер має в своїх записниках сотні оригінальних рецептів всяких смаколиків. Тож вдома чувається справжньою господинею. Й не лише на кухні. Тетяна Іванівна із

- З Морочного я відправилась в самостійне життя у 1984 році. Але й досі село мені сниться майже щоночі. Події нинішні - та відбувається все в Морочному. То виступаю з доповіддю в нашому старому будинку, то втікаю від когось по морочнівському буличнику. Як я зраділа, коли через двадцять років, знову побачила цей буличник, цю морочнівську "сош"! Це словами не передати, що творилось у моїй душі, коли під'їжджали до села! Цілий букет емоцій: радість, страх, цікавість, тривога... Мабуть, не знайти більше на землі місця, де так гарно кумкають жабки! Слухати їх можна безкінечно. Мені цього кумкання більше всього не вистачає тут, на Псковщині. Полісся взагалі незрівнянне по унікальності й загадковості ні з яким іншим місцем на землі. Тільки тут можна побачити унікальні й таємничі природні болота, прозорі озера, багатий тваринний і рослинний світ. Пригадую, як в дитинстві, разом з батьком, пливли човном на рибалку, як підкормлювали пташенят шуліки, а він потім наших курчаток поцупив. А ще у мене полишились яскраві дитячі спогади від поїздки за покупками у сусідній Пінськ. Аби діти не просились з батьками у ту подорож, придумали байку: "Дорогою до Пінська, дитина, котра їде в місто вперше, обов'язково повинна поцілувати шмаркату і страшну бабу, котра сидить край дороги й чекає автобуса". Я вірила в цю казку й страшенно боялась їхати до Пінська за шкільною формою для 1 класу. Бабу дорогою в той день ми так і не зустріли. Мені сказали, що вона знала, що буде їхати добра дівчинка і її можна пропустити до міста. А ще

чи глумливих поглядів. Навпаки, дівчатка прагнули хоч крапельку бути подібними на Таню. Любили подружжю бути й в домі Вожієвських. Тут завжди була якась особлива атмосфера комфорту й затишку. А ще всім імпонувало захоплення дівчинки музикою. Таня успішно навчалась в музичній школі по класу баяна. Любила ті заняття й знала, що в її житті вони не стануть тягарем. Бо ж кожен досвід має бути корисним. З раннього дитинства Тетянка мріяла стати вчителькою. В школі старанно занотувувала в спеціальний зошиток ті засоби і методи ведення уроків морочненських педагогів, які їй особисто сподобались. Згодом шкільні записи дівчині дуже знадобились. Адже відразу по закінченні 8 класу (аби швидше здобути омріяний фах вчителя) вона поступила до Пінського педагогічного училища. Далі життєві стежки повели її в містечко Лунінець. З посади старшої піонервожатої й почалась її трудова діяльність. Потім вона працювала вчителькою молодших класів в невеличкому сільці Чирковичі на Гомельщині. Тут, в Білорусі, у Тетяни народився син Сашко. Саме в ту пору її батьки й переїхали на постійне місце проживання до Росії. Через сім років молода вчителька прийняла рішення переїхати до Пскова. Це був крутий поворот долі, та завдяки йому у житті Тетяни розпочався професійний ріст. За десять послідовних років вона зуміла закінчити Псковський державний педагогічний інститут,

дисципліни із загальної психології та соціальної психології, веде спецкурси “Психологія інтелекту”, “Психологія грошей”, “Мотивація безперервної освіти”, “Розвиток

творчого мислення студентів”. Вона - автор більше двох десятків наукових праць.
- Тетяно Іванівно, чому сферою своєї діяльності ви обрали саме психологію? - запитую нашу землячку.
- В психологію ідуть через дві причини – або, щоб змінити світ, або, щоб зрозуміти самого себе. У мене ці дві причини співпали.
Успішно поєднавши в своєму житті педагогіку та психологію, вона прагне бути потрібною тим, хто поруч: студентам, колегам, рідним і близьким. Тетяна звикла так жити, вона така є. Талановита, енергійна людина, котра не прагне спочинку, для якої рух – основа життя. Попри свою наукову зайнятість, знаходить

сотні оригінальних рецептів всяких смаколиків. Тож вдома почувается справжньою господинею. Й не лише на кухні. Тетяна Іванівна із величезним задоволенням

займається розведенням кімнатних рослин. Їх у неї понад 50 видів. Має навіть рідкісні екземпляри, які привезла з різних ботанічних садів. Попри свої успіхи в роботі, науковій діяльності, наша землячка вважає, що головне для жінки – сім'я. Її особлива гордість – син Олександр.
- Я пишаюсь тим, що народила сина й захистила дисертацію, - говорить пані Тетяна. – Це дві найголовніші речі у моєму житті.
Спілкуючись з нашою землячкою, не змогла не запитати про її емоції, враження від зустрічі з краєм її дитинства. (Не так давно Тетяна Іванівна відвідала Морочне.) Про ті світлі спогади, що, попри час і відстань, незримо ідуть поруч з нею всьє життя.

і класу. Бабу дорогою в той день ми так і не зустріли. Мені сказали, що вона знала, що буде їхати добра дівчинка і її можна пропустити до міста. А ще пам'ятаю, як навесні, під час повені, ми, діти, плавали до сусідів в кориті. Потім побудували дамбу і великих повеней вже не було. А ще я б хотіла відмітити головну особливість свого життя.
Мені надзвичайно пощастило з вчителями! І в школі, і в педучилищі. Це були справжні Вчителі! Тож своїми здобутками та успіхами, насамперед, завдячую своїм педагогам. Мені було на кого рівнятися.
За багаторічну плідну роботу по розвитку і вдосконаленню навчального процесу, значний вклад в справу підготовки кваліфікаційних спеціалістів Тетяна Вожієвська нагороджена в 2011 році Почесною грамотою Міністерства освіти та науки Росії. В цьому ж році їй присвоєно звання “Ветеран праці”. Попереду ще довгий та світлий шлях, нові здобутки й, з впевненістю можу сказати, – чергові визнання. Адже людина, котра постійно прагне до самовдосконалення, горить бажанням хоч в чомусь, але змінити цей світ на краще – завжди досягає мети. Вона не лише сама повниться наснагою, але й дає живильну силу енергії та натхнення тим, хто поруч. Власним прикладом. А це – найкращий метод переконання.
Галина ГАВРИЛОВИЧ
На фото: Ансамбль російських народних інструментів “Лад” (перша зліва - Тетяна Вожієвська)